

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.15.0069.N

VLAAMS AGENTSCHAP VOOR PERSONEN MET EEN HANDICAP, met
zetel te 1210 Sint-Joost-ten-Node, Sterrenkundelaan 30,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cas-
satie,

tegen

I.D.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent van 18
maart 2015.

Raadsheer Antoine Lievens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. Artikel 18, eerste lid, 1°, derde en vijfde lid, van het Decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, hierna Decreet Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, bepaalt dat het agentschap de kosten van de ondersteuning, gedragen door de persoon met een handicap, ten laste kan nemen door het toekennen van een persoonlijk assistentiebudget, dat deze kosten bewezen moeten worden en dat de ten laste genomen kosten en de uitbetaalde voorschotten jaarlijks worden verrekend.

Artikel 10, § 1, eerste lid, en 11, § 1, eerste en derde lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000 houdende vaststelling van de voorwaarden van toekenning van een persoonlijk assistentiebudget aan personen met een handicap regelen de aanwending van de vergoedbare assistentie, de betaling bij wijze van voorschot van de tegemoetkoming van het agentschap en de verrekening van uitbetaalde voorschotten voor niet-gemaakte of niet-bewijsbare kosten.

2. Deze bepalingen die de aanwending van de toegekende tegemoetkoming regelen, hebben geen betrekking op de toepassing van het in artikel 14 Decreet Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap bepaalde cumulatieverbod.

Uit die bepalingen volgt aldus niet dat de gehandicapte persoon die als schadevergoeding voor hulp van derden een kapitaal heeft ontvangen dat deze schade over de gehele verwachte levensduur beoogt te vergoeden, moet aantonen dat dit kapitaal volledig is “opgebruikt” alvorens het persoonlijk assistentiebudget kan worden toegekend.

Het onderdeel dat van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt in zoverre naar recht.

3. Het arrest oordeelt niet dat de verweerster de kosten waarvoor een persoonlijk assistentiebudget wordt gevraagd niet moet bewijzen, maar enkel dat de persoon met een handicap niet moet bewijzen of en hoe hij de schadevergoeding die hij heeft ontvangen van de verantwoordelijke derde heeft besteed tot vereffening van die kosten.

In zoverre berust het onderdeel op een onjuiste lezing van het arrest en mist het feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

4. Artikel 14, eerste en tweede lid, Decreet Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap bepaalt:

“Een persoon met een handicap krijgt geen tegemoetkoming van het agentschap als hij krachtens andere wetten, decreten met uitzondering van het decreet houdende de organisatie van de zorgverzekering, ordonnanties of reglementaire bepalingen, of krachtens gemeen recht, voor dezelfde schade en op grond van dezelfde handicap al een schadeloosstelling heeft gekregen. De persoon met een handicap moet zijn aanspraak op deze schadeloosstelling doen gelden.

Als deze schadeloosstelling minder bedraagt dan de tegemoetkoming van het agentschap, dan past het agentschap het verschil bij.”

5. Deze bepaling noch enige andere door het middel als geschonden aangewezen wetsbepaling belet dat indien de persoon met een handicap voor dezelfde schade en op grond van dezelfde handicap waarvoor het persoonlijk assistentiebudget wordt gevraagd, krachtens gemeen recht een gekapitaliseerd bedrag aan schadevergoeding heeft ontvangen voor de te verwachten kosten in de toekomst tot zijn vermoedelijke overlijdensdatum, het bedrag van die schadevergoeding wordt omgezet in jaarbedragen voor de jaren waarvoor ze is bedoeld en de verschilregel bepaald in artikel 14 van voormeld decreet wordt toegepast per jaar op die jaarbedragen.

Het onderdeel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 223,37 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Eric Dirix, als voorzitter, afdelingsvoorzitter Alain Smetryns, en de raadsheren Koen Mestdagh, Mireille Delange en Antoine Lievens, en in openbare rechtszitting van 25 januari 2016 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Eric Dirix, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

A. Lievens

M. Delange

K. Mestdagh

A. Smetryns

E. Dirix

24939/W/2/

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

5

geeft te kennen:

10 het VLAAMS AGENTSCHAP VOOR PERSONEN MET EEN HANDI-
CAP, met zetel te 1000 Brussel, aan de Sterrenkundelaan 30, en met het
ondernemingsnummer 0887.164.275,

eiser tot cassatie,

15 vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advo-
caat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Ko-
ningenstraat 3, waar de eiser keuze van woonplaats doet,

15

wat volgt.

20 De eiser, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hier-
onder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieron-
der nader aangewezen partij.

**I. BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIE-
BEROEP WORDT AANGETEKEND**

25

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 18 maart 2015 door de ze-
vende kamer van het arbeidshof te Gent, afdeling Gent, op tegenspraak werd
gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer
2014/AG/147, van de eiser, als geïntimeerde, tegen:

30

I.D.

toen appellante, thans verweerster in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

35 Deze voorziening in cassatie is gesteund op het volgende middel en conclusie.

II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

40 1. De verweerster werd in juli 1985 het slachtoffer van een verkeersongeval, waardoor ze verlamd blijft aan de onderste ledematen en linkerarm, blind is aan één oog en lijdt aan epilepsie.

In een vonnis van 22 mei 1997 kende de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen
45 aan de verweerster een schadevergoeding toe, waarbij voor de toekomstige schade voor hulp van derden een bedrag van 162.323,20 euro werd toegekend.

Op 3 maart 2008 vroeg de verweerster een persoonlijk assistentiebudget aan, dat haar echter niet toegekend werd omdat zij niet tot de prioritaire doelgroep behoorde.
50 Dat veranderde in 2013: vanaf dan, zo werd beslist, zou de verweerster dat budget wel krijgen.

2. In een brief van 26 februari 2013 schreef de eiser het volgende aan de verweerster:

55

“Geachte [verweerster],

Met deze brief willen wij u informeren over de toepassing van het cumulverbod en de gevolgen hiervan voor uw Persoonlijk-assistentiebudget (PAB).

60

De Deskundigencommissie besliste in haar zitting van 22 oktober 2009 om u een PAB toe te kennen van € 41.370,03 op jaarbasis.

65 *Volgens onze informatie heeft u een definitieve regeling getroffen naar aanleiding van uw ongeval. Overeenkomstig deze regeling heeft u een kapitaal voor hulp van derden gekregen, nl. € 163.991,18.*

70 *Conform het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg d.d. 22 mei 1997 werd u een totaal bedrag aan toekomstige kosten toegekend, meer bepaald 52.937.538 Bef. Uit voormeld vonnis blijkt dat voor deze toekomstige kosten 3.120.851 Bef per jaar werd voorzien, waarvan jaarlijks 390.000 Bef voor hulp van derden. Dit betekent dat het aandeel hulp van derden in de totale toekomstige kosten 6.615.387,86 Bef bedraagt, hetzij € 163.991,18.*

75 **Wat is cumulverbod?**

Het cumulverbod is ingeschreven in onze regelgeving.

80 *Concreet betekent dit cumulverbod dat [de eiser] u geen tussenkomsten mag geven voor schade waarvoor u reeds bent vergoed.*

85 *Uw schadevergoeding voor hulp van derden dekt eenzelfde behoefte als het PAB: het PAB is een tussenkomst die als doel heeft uw assistentie thuis, op school of op het werk te organiseren en te financieren. Het PAB valt onder de noemer hulp van derden.*

90 *Er zou sprake zijn van cumul wanneer u een PAB zou ontvangen van het VAPH en tevens een vergoeding voor hulp van derden krijgt naar aanleiding van uw ongeval. Omwille van het cumulverbod mag [de eiser] u geen PAB uitbetalen.*

Welke gevolgen heeft het cumulverbod voor u?

95 [De eiser] moet vanaf 2010 de regelgeving met betrekking tot het cumulverbod toepassen.

U zal bijgevolg geen werkkapitaal en bijstortingen in het kader van het werkkapitaal ontvangen, en dit tot dat uw schadevergoeding voor hulp van derden is uitgeput.

100

[...]

105 *Vanaf het moment dat vastgesteld wordt dat uw kapitaal volledig is uitgeput aan kosten besteed aan hulp van derden, heeft u opnieuw recht op een PAB. Uw PAB-aanvraag wordt dus niet stopgezet door het cumulverbod, wel wordt de uitbetaling van het PAB opgeschort tot op het moment dat u aantoonst dat uw schadevergoeding voor hulp van derden volledig is uitgeput.*

Wat moet u nu concreet doen?

110

Stukken die uw kosten voor hulp van derden kunnen staven, mag u op elk moment bezorgen aan de juridische dienst van [de eiser], Sterrenkundelaan 30, 1210 Brussel.

115

Wij willen nogmaals wijzen op het belang van het overmaken van uw bewijsstukken. Hoe sneller wij de bewijsstukken in ons bezit hebben waaruit blijkt dat uw kapitaal is uitgeput, hoe sneller wij u opnieuw een PAB kunnen uitbetalen.

120

[...]”.

Tegen die beslissing van 26 februari 2013 tekende de verweerster *verhaal* aan bij de arbeidsrechtbank te Dendermonde. Zij vorderde de vernietiging van die beslissing.

125

In een *vonnis* van 13 maart 2014 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van de verweerster ontvankelijk maar ongegrond. De eiser werd veroordeeld tot betaling van de kosten van de procedure.

130 3. Tegen dat vonnis tekende de verweerster *hoger beroep* aan.

In een *arrest* van 18 maart 2015 verklaart het arbeidshof te Gent het hoger beroep ontvankelijk en als volgt gegrond. Het arbeidshof vernietigt het vonnis van 13 maart 2014, behalve in zoverre het uitspraak doet over de gerechtskosten, en vernietigt, opnieuw wijzend, de bestreden beslissing van 26 februari 2013. Het arbeidshof zegt voor recht dat de verweerster minstens vanaf 26 februari 2013 aanspraak kan maken op het persoonlijk assistentiebudget, zoals dat verschuldigd is na toepassing van de verschilregel, en heropent de debatten om de partijen toe te laten standpunt in te nemen nopens de juiste aanvangsdatum en de berekening van het persoonlijk assistentiebudget zoals dat verschuldigd is na toepassing van de verschilregel.

Tegen dat arrest voert de eiser het volgende middel tot cassatie aan.

145

III. MIDDELEN

Enig middel

150

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

155 - de artikelen 4, § 1, 5, in de versie van toepassing vóór de wijzigingen ervan bij decreten van 29 juni 2012 en 12 juli 2013, 6, 2°, 7, eerste alinea, 8, 3°, 14, inzonderheid eerste en tweede

- 160 lid, in de versie van toepassing vóór de wijziging ervan bij decreet van 21 juni 2013, 16, 2°, 18, eerste tot vijfde lid, en 19 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, in de versie van toepassing vóór de wijziging ervan bij een decreet van 25 april 2014
- de artikelen 10, § 1, en 11, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000 houdende vaststelling van de voorwaarden van toekenning van een persoonlijke-assistentiebudget aan personen met een handicap

165

Aangevochten beslissing

170 In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof het hoger beroep ontvankelijk en als volgt gegrond. Het arbeidshof vernietigt het vonnis van 13 maart 2014, behalve in zoverre het uitspraak doet over de gerechtskosten, en vernietigt, opnieuw wijzend, de bestreden beslissing van 26 februari 2013. Het arbeidshof zegt voor recht dat de verweester minstens vanaf 26 februari 2013 aanspraak maakt op het persoonlijk assistentiebudget in de mate waarin zij niet vergoed is door de schadevergoeding hulp van derden, en heropent de debatten om de partijen toe te laten standpunt in te nemen nopens de juiste aanvangsdatum en de berekening van het persoonlijk assistentiebudget zoals dat verschuldigd is na toepassing van de verschilregel.

180 Het hof van beroep neemt die beslissingen op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunen en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernoemen en in het bijzonder de volgende:

“4.3. Beoordeling door het arbeidshof

185 4.3.1. Het cumulatieverbod en de verschilregel.

190 *Het arbeidshof noteert dat de partijen het er over eens zijn dat een cumulatieverbod is ingeschreven in artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap.*

195 *De persoon met een handicap moet zijn aanspraak eerst op andere vergoedingen doen gelden. Maar “als deze schadeloosstelling minder bedraagt dan de tegemoetkoming van het agentschap, dan past het agentschap het verschil bij”, aldus nog deze bepaling, die wordt aangeduid als de “verschilregel”.*

Het cumulatieverbod betreft “dezelfde schade” als degene die krachtens de andere regeling wordt toegekend.

200 *Is er over deze principes geen discussie, dan is er wel betwisting over de wijze waarop het cumulatieverbod concreet moet worden toegepast.*

4.3.2. De schadevergoeding valt in het vermogen van het slachtoffer en kan vrij besteed worden.

205
210 *[De eiser] beaamt de stelling dat [de verweerster] naar eigen inzichten kan beschikken over het kapitaal dat zij heeft ontvangen. Toch zou het cumulatieverbod meebrengen dat zij moet aantonen dat haar schadevergoeding voor “hulp van derden” opgebruikt is. Pas dan kan het PAB daadwerkelijk uitbetaald worden.*

215 *Deze benadering leidt er echter toe dat [de verweerster] enkel een formele en geen werkelijke appreciatiemarge heeft in de wijze waarop zij haar schadevergoeding besteedt. Want als zij het kapitaal voor andere, meer dwingende schadeposten of uitgaven zou aanwenden (een verbouwing, een belegging, medisch materiaal, ...) dan kan zij uiteraard niet aantonen dat zij dit budget heeft besteed aan “hulp van derden”, en verliest zij zodoende de*

toekenning van een PAB. Dat is niet verenigbaar met het cumulatieverbod en de verschilregel van artikel 14 van het decreet.

220

[De verweerster] is integendeel volledig vrij in de wijze waarop zij haar schadevergoeding besteedt. In geen geval kan [de eiser] verlangen dat de persoon met een handicap aantoonbaar daadwerkelijk derden te hebben betaald met de overeenstemmende schadevergoeding (in gemeen recht). Artikel 14 van het decreet, artikel 1382 B.W. of geen enkele andere wettelijke bepaling schrijft voor dat zij moet aantonen het kapitaal als een “goed huisvader” te hebben beheerd, en/of dat zij de bewijsstukken moet voorleggen om aan te tonen hoe zij dit kapitaal heeft besteed. Zonder wettelijke basis kan [de eiser] dit bijgevolg niet verwachten van [de verweerster].

225

230

Overigens en ten overvloede: aangezien de schadevergoeding in haar vermogen valt, behoort zij tot haar eigendomsrecht, en kan zij dus (bij gebrek aan andersluidende wettelijke regeling) naar eigen inzicht worden besteed [...].

235

Ook de wijze waarop de schadevergoeding wordt toegekend – in een eenmalig kapitaal of als geïndexeerde levenslange rente – is geen criterium voor de toepassing van het cumulatieverbod, evenmin als de wijze waarop ze wordt berekend, de vorm die ze aanneemt, of de uitgaven waaraan ze wordt besteed relevante criteria zijn.

240

4.3.3. De schade die de vergoeding dekt.

De vraag is enkel welke schade de vergoeding dekt. Dat is logisch en blijkt ook uit artikel 14 van het decreet dat uitdrukkelijk handelt over “dezelfde schade” om de draagwijdte van het cumulatieverbod te bepalen.

245

250 *De partijen zijn het erover eens dat de schadevergoeding in gemeen recht voor de schadepost "hulp van derden" en het PAB "dezelfde schade" vergoeden. Het cumulatieverbod is derhalve van toepassing. Dat sluit aan bij artikel 16, 2° van het decreet: het PAB is "het budget dat het agentschap aan de persoon met een handicap of zijn wettelijke vertegenwoordiger toekent voor de gehele of gedeeltelijke tenlasteneming van de kosten van de persoonlijke assistentie en de organisatie ervan".*

255

Maar de toegekende schadevergoeding slaat op de schade die [de verweerster] lijdt vanaf de uitspraak door de rechtbank van eerste aanleg tot haar vermoedelijke overlijdensdatum. Schade heeft een temporele dimensie: haar omvang neemt toe naarmate ze langer duurt. De schade wordt in elk tijdvak geleden (bv. elke week, maand of elk jaar). De globale schadevergoeding voor de post "hulp van derden" heeft daarom betrekking op elk van de verschillende tijdvakken waarin de schade concreet zal geleden worden. Dat blijkt ook uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg: om het bedrag te bepalen werd nagegaan welke schade [de verweerster] op jaarbasis lijdt. De vergoeding werd bepaald op 390.000 Bef of 9.667,85 euro per jaar. Dit bedrag werd omgezet in een kapitaal en betreft de schade die [de verweerster] nog zou lijden vanaf de uitspraak door de rechtbank van eerste aanleg tot de vermoedelijke overlijdensdatum.

265

270

Maar ook het PAB wordt jaarlijks toegekend.

275

Bijgevolg kan door de schadevergoeding in gemeen recht om te zetten in jaarbedragen een vergelijking worden gemaakt met het PAB. Afhankelijk van de vraag of de jaarbedragen het PAB wel of niet overschrijden, zal [de eiser] dan al dan niet moeten bijpassen in toepassing van de verschilregel van artikel 14 van het decreet.

Deze benadering sluit aan bij eerdere rechtspraak van dit arbeidshof [...].

280 *Een andere benadering bestaat erin na te gaan wat thans nog rest van de
schadevergoeding die in 1997 voor de komende 41,91 jaar werd toegekend.
Er zijn 18 jaar verstreken zodat dit bedrag bepaald kan worden op
162.323,20 € x 18/41,91. Dit bedrag kan vervolgens in mindering worden
285 gebracht op het bedrag van het PAB (41.370,03 euro). Het PAB wordt dan
enkel toegekend in de mate dat het hoger is dan het nog resterende deel van
de schadevergoeding. Deze benadering houdt echter geen rekening met het
gegeven dat de schade elk jaar geleden wordt en de vergoeding dus betrek-
king heeft op de hele periode van de vermoedelijke levensduur. Vandaar dat
290 het cumulatieverbod en de verschilregel op heel die periode slaan (wat [de
eiser] in de repliek op het advies van het O.M. betreurt omdat de zorgvraag
met de jaren kan toenemen). Het is dus niet zo dat de schadevergoeding
eerst integraal moet opgebruikt zijn en het PAB pas dan (eerst voor het ver-
schil maar vervolgens vrij snel integraal) kan worden toegekend.*

295 *Dat de persoon met een handicap niet moet bewijzen of en hoe de vergoe-
ding werd besteed, strookt niet alleen met artikel 14 van het decreet maar
heeft ook als voordeel dat tal van onzekerheden worden uitgesloten (zoals
enorme discussies over bewijs, waardering mantelzorg, fiscale implicaties
300 dienstencheques etc.). Het jaar per jaar vergelijken van de schadevergoe-
ding en het PAB impliceert echter wel dat in gevallen waar de schadever-
goeding reeds is opgebruikt (bv. door een slechte belegging of onverstandi-
ge aanwending van het kapitaal), de persoon met een handicap het cumula-
tieverbod toch zal ondergaan. Ook dat is echter het gevolg van het cumula-
tieverbod: geen PAB in de mate dat de schade is vergoed.*

305 *Dit oordeel van het arbeidshof sluit aan bij de initiële vraag van [de ver-
weerster] en haar echtgenoot, zoals onder meer reeds geformuleerd in hun
brief van 26 februari 2013. Meer bepaald stelden zij in die brief dat er
“geen sprake kan zijn van cumul voor wat betreft het bedrag hoger dan de
310 uitbetaalde 9667,85 €/jaar ttz : 41.370,03 (geïndexeerd) – 9667,85 €‘ [...].
In het voor de arbeidsrechtbank inleidend verzoekschrift werd de inhoud*

van deze brief hernomen. Hij was ook aan het verzoekschrift gehecht. Het arbeidshof is van oordeel dat deze benadering correct is.

315

Aangezien de vraag hoe de vergoeding werd besteed niet relevant is, hoeft het arbeidshof niet in te gaan op de uitvoerige en gedetailleerde discussie in conclusies en replieken over de waarde van de dienstencheques, de mantelzorg, de pensioenfiche e.d.m.”

320

4.3.4. Ingangsdatum van het recht op PAB en bedrag ervan: heropening debat.

325

[De verweerster] vordert de bestreden beslissing te vernietigen en te zeggen voor recht dat de opschorting van de uitbetaling van het PAB onterecht is en dat [de eiser] gehouden is tot uitbetaling.

330

Gelet op wat voorafgaat meent het arbeidshof dat deze vordering principieel moet worden ingewilligd vanaf 26 februari 2013.

335

[...]

(p. 5, midden, tot p. 8, midden, van het bestreden arrest).

Grievens

340

Krachtens artikel 4, § 1, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, hieronder afgekort als decreet van 7 mei 2004, heeft de eiser als missie de maatschappelijke integratie en de participatie aan de samenleving van personen met een handicap te bevorderen, door ondersteuning te verlenen waardoor ze hun autonomie en kwaliteit van leven kunnen optimaliseren. De eiser neemt bij de uitoefening van zijn taak het zelfbeschikkingsrecht, de keuzevrijheid, de mogelijkheden en de ervaringsdeskundigheid van de persoon met een handicap en zijn leefomgeving als uitgangspunt. Hij stimuleert de maatschappelijke integratie en participatie van personen met een handicap en werkt mee aan de uitvoering van een inclusief beleid voor de doelgroep.

Luidens artikel 5 van het decreet van 7 mei 2004 omvatten de kerntaken van de eiser de organisatie van de ondersteuning van personen met een handicap en van de leefomgeving waarin zij verblijven, en het specificeren van de criteria met het oog op de afbakening van de doelgroep van personen met een handicap, het organiseren van de indicatiestelling en de toewijzing.

Krachtens artikel 6, 2°, van het decreet van 7 mei 2004 omvatten zijn taken in elk geval het organiseren van de rechtstreekse individugerichte personele, materiële en financiële ondersteuning aan personen met een handicap, en het financieren van deze vormen van ondersteuning.

Binnen het kader van zijn missie en taken kan de Vlaamse Regering specifieke taken toewijzen aan de eiser, zo luidt artikel 7, eerste alinea, van het decreet van 7 mei 2004.

Luidens artikel 8, 3°, van het decreet van 7 mei 2004 kan de Vlaamse regering binnen het kader van de aan de eiser toegewezen middelen en binnen het kader van zijn taken vermeld in de artikelen 5, 6 en 7, nadere regels vaststellen betreffende de criteria, de voorwaarden, de gevallen, de bedragen, de organisatie, de erkenningsvormen en de subsidievoorwaarden inzake het ten laste nemen van de

375 kosten van ondersteuning, gedragen door de persoon met een handicap, met inbegrip van een persoonlijk assistentiebudget.

380 Krachtens artikel 18, eerste lid, van het decreet van 7 mei 2004 kan de eiser, binnen de grenzen van zijn begroting en tot een maximaal bedrag, de kosten van de ondersteuning, gedragen door de persoon met een handicap, ten laste nemen door de toekenning van o.m. een persoonlijk assistentiebudget. Het persoonlijke assistentiebudget is het budget dat de eiser aan een persoon met een handicap of aan zijn wettelijke vertegenwoordiger toekent voor de gehele of gedeeltelijke tenlasteneming van de kosten van de persoonlijke assistentie en de organisatie ervan, zo bepaalt artikel 16, 2°, van het decreet van 7 mei 2004.

385

Luidens artikel 18, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 dient de budgethouder zelf de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor de organisatie van de persoonlijke assistentie en de ondersteuning. De kosten van de ondersteuning moeten worden bewezen, behoudens uitzonderingen bepaald door de Vlaamse regering met betrekking tot sommige kostencategorieën met een beperkte omvang, zo bepaalt artikel 18, derde lid, van het decreet van 7 mei 2004. Artikel 18, vierde en vijfde lid, van het decreet van 7 mei 2004 bepalen dat de budgethouder in de loop van het jaar voorschotten ontvangt tot een bedrag dat het in het eerste lid bedoelde maximumbedrag niet mag overschrijden, en dat de ten laste genomen kosten en de betaalde voorschotten jaarlijks worden verrekend.

395

400 Krachtens artikel 19 van het decreet van 7 mei 2004 bepaalt de regering de nadere regels van de bewijsvoering van de kosten, van de toekenning van voorschotten en van de jaarlijkse verrekening van de kosten, als vermeld in artikel 18, derde tot vijfde lid.

Eerste onderdeel

405 1.1. Krachtens het eerste lid van artikel 10, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000 houdende vaststelling van de voorwaarden van toekenning van een persoonlijke-assistentiebudget aan personen met een handicap, hieronder afgekort als het besluit van de Vlaamse regering van 15 december

2000, moet minstens 95 % van de vergoedbare assistentie voor personeelskosten
410 worden aangewend, en zijn enkel de personeelskosten die de persoon met een
handicap gemaakt en bewezen heeft met betrekking tot zijn assistentie vergoed-
baar. De persoon met een handicap moet, volgens het tweede lid van dat artikel,
de bewijsstukken met betrekking tot de andere kosten dan personeelskosten gedu-
415 rende een periode van 5 jaar bewaren en op verzoek van de eiser voorleggen, be-
houdens in het geval het totale bedrag van die kosten per jaar niet meer bedraagt
dan 500 euro. Artikel 10, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 15 de-
cember 2000 bepaalt in zijn laatste lid dat de eiser de documenten bepaalt die de
budgethouder moet bezorgen ter staving van de in het eerste lid bedoelde kosten.

420 Krachtens artikel 11, § 1, eerste en tweede lid, van het besluit van de Vlaamse re-
gering van 15 december 2000, stelt de eiser per kwartaal bij wijze van voorschot
een vierde van het maximumbedrag aan persoonlijk assistentiebudget beschik-
baar, en zullen jaarlijks of bij het beëindigen van de periode van toekenning van
een persoonlijk assistentiebudget uitbetaalde voorschotten voor niet-gemaakte
425 kosten en niet-bewezen personeelskosten teruggevorderd of in mindering worden
gebracht.

Uit de voornoemde bepalingen, inzonderheid de artikelen 18, derde en vijfde lid,
van het decreet van 7 mei 2004 en 10, § 1, en 11, § 1, van het besluit van de
430 Vlaamse regering van 15 december 2000 volgt dat het persoonlijk assistentiebud-
get enkel wordt betaald voor werkelijk gemaakte en bewezen kosten voor de hulp
van derden. De persoon met een handicap die aanspraak maakt op de betaling van
een persoonlijk assistentiebudget, moet daartoe de nodige bewijsstukken voorleg-
gen aan de eiser. Het persoonlijk assistentiebudget is inderdaad een doelgebonden
435 budget.

1.2. Uit de feitelijke vaststellingen van het arbeidshof blijkt dat:

- de verweerster het slachtoffer werd van een zwaar verkeersongeval, waardoor ze
verlamd blijft aan de onderste ledematen en linkerarm, blind is aan één oog en
440 lijdt aan epilepsie (p. 2, punt 1, eerste alinea, van het bestreden arrest),
- bij vonnis van 22 mei 1997 gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te
Antwerpen, wat de toekomstige en naar redelijke verwachting te betalen kosten
voor “hulp van derden” betreft, de schadevergoeding werd bepaald op 9.667,85

445 euro per jaar, en de globale schadevergoeding voor die post werd vastgesteld op 162.323,20 euro (p. 2, punt 1, tweede alinea, van het bestreden arrest),

- de verweerster op 3 maart 2008 een persoonlijk assistentiebudget heeft aangevraagd; dat die aanvraag werd behandeld door de deskundigencommissie op 22 oktober 2009; dat de verweerster werd ingeschaald op een bedrag van 41.370,03 euro per jaar (p. 2, punt 1, derde alinea, van het bestreden arrest),

450 - de verweerster aanvankelijk niet tot de prioritaire doelgroep behoorde en het persoonlijk assistentiebudget dan ook niet werd toegekend, wat veranderde in 2013 (p. 2, voorlaatste en laatste alinea, van het bestreden arrest),

- de eiser bij brief van 26 februari 2013 de verweerster liet weten het cumulatieverbod vervat in artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 te moeten toepassen, aangezien al een schadevergoeding was toegekend voor hulp van derden en het persoonlijk assistentiebudget niet kan worden gecumuleerd met die schadevergoeding, maar dat, eens die schadevergoeding is uitgeput, het persoonlijk assistentiebudget wel kon worden toegestaan (p. 3, bovenaan, van het bestreden arrest).

460

Zoals het arbeidshof vaststelt, zijn de beide partijen het erover eens dat de schadevergoeding in gemeen recht voor hulp van derden en het persoonlijk assistentiebudget dezelfde schade vergoeden, en dat dus het cumulatieverbod van toepassing is (p. 6, onderaan, van het bestreden arrest). Ook erkent de eiser dat de verweerster naar eigen inzichten kan beschikken over de schadevergoeding naar gemeen recht die zij ontvangen heeft (p. 6, eerste alinea, van het bestreden arrest).

465

Het arbeidshof verwerpt echter de stelling van de eiser dat de verweerster moet aantonen dat (een bedrag gelijk aan het bedrag van) haar schadevergoeding voor hulp van derden is opgebruikt, waarna het persoonlijk assistentiebudget kan worden toegekend, op de motieven dat (p. 6, randnr. 4.3.2, van het bestreden arrest):

470

- die benadering ertoe leidt dat de verweerster enkel een formele en geen werkelijke appreciatiemarge heeft in de wijze waarop zij haar schadevergoeding besteedt,

475

- als zij het kapitaal voor andere, meer dwingende schadeposten of uitgaven zou aanwenden, zij uiteraard niet kan aantonen dat zij dit budget heeft besteed aan “hulp van derden”, en zodoende de toekenning van een persoonlijk assistentie-

budget verliest, wat niet verenigbaar is met het cumulatieverbod en de “verschilregel” vervat in artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004,

- 480 - de verweerster integendeel volledig vrij is in de wijze waarop zij haar schadevergoeding besteedt,
- de eiser in geen geval kan verlangen dat de persoon met een handicap aantoonbaar daadwerkelijk derden te hebben betaald met de overeenstemmende schadevergoeding in gemeen recht,
- 485 - artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004, artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek noch enige andere wettelijke bepaling voorschrijft dat de verweerster moet aantonen het kapitaal als een goed huisvader te hebben beheerd, en/of dat zij de bewijsstukken moet voorleggen om aan te tonen hoe zij dat kapitaal heeft besteed, en de eiser dat zonder wettelijke basis niet kan verwachten van de verweerster,
- 490 - aangezien de schadevergoeding in het vermogen van de verweerster valt, zij tot haar eigendomsrecht behoort en zij naar eigen inzicht kan worden besteed,
- ook de wijze waarop de schadevergoeding wordt toegekend geen criterium is voor de toepassing van het “cumulverbod”, evenmin als de wijze waarop ze
- 495 wordt berekend, de vorm die ze aanneemt of de uitgaven waaraan ze worden besteed, relevante criteria zijn.

Door te oordelen dat er geen wettelijke basis bestaat op grond waarvan de eiser van de verweerster het voorleggen van bewijsstukken door de verweerster mag

500 verwachten, miskent het arbeidshof de artikelen 18, derde en vijfde lid, van het decreet van 7 mei 2004 en 10, § 1, en 11, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000, waaruit volgt dat het persoonlijk assistentiebudget enkel wordt betaald voor werkelijk gemaakte en *bewezen* kosten voor de hulp van derden. Door aldus eraan voorbij te gaan dat de verweerster, opdat haar met toe-

505 passing van artikel 14, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 daadwerkelijk een persoonlijk assistentiebudget kan worden betaald, kosten voor hulp van derden moet bewijzen voor een bedrag dat hoger is dan dat van de schadeloosstelling die zij ontving voor hulp van derden, miskent het arbeidshof bovendien die bepaling en de artikelen 4, § 1, 5, 6, 2°, 7, eerste alinea, 8, 3°, 14, eerste lid, 16, 2°, 18,

510 eerste tot vijfde lid, en 19 van het decreet van 7 mei 2004 en 10, § 1, en 11, § 1,
van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000.

Tweede onderdeel

515

2.1. Artikel 14, eerste lid, van het decreet van 7 mei 2004 bepaalt dat een persoon met een handicap geen tegemoetkoming krijgt van het agentschap als hij krachtens andere wetten, decreten - met uitzondering van het decreet houdende de organisatie van de zorgverzekering -, ordonnanties of reglementaire bepalingen, of
520 krachtens gemeen recht, voor dezelfde schade en op grond van dezelfde handicap al een schadeloosstelling heeft gekregen. De persoon met een handicap moet zijn aanspraak op die schadeloosstelling doen gelden. Krachtens het tweede lid van die bepaling past het agentschap het verschil bij als die schadeloosstelling minder bedraagt dan de tegemoetkoming van het agentschap.

525

Het cumulatieverbod van het eerste lid van artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 beoogt de eiser niet de kosten te laten dragen die eigenlijk ten laste vallen van andere wettelijke regelen, en dubbel gebruik en overlappingen te vermijden. Met toepassing van het tweede lid, door het arbeidshof aangeduid als de “verschil-
530 regel”, vult de eiser enkel de schadeloosstelling die de persoon met een handicap op een andere wettelijke basis ontvangt aan als die schadeloosstelling minder bedraagt dan de tegemoetkoming van de eiser.

Om na te gaan of sprake is van een schadeloosstelling krachtens andere wetten, decreten, ordonnanties of reglementaire bepalingen of krachtens het gemeen recht
535 voor dezelfde schade en op grond van dezelfde handicap, en dus om na te gaan of het cumulatieverbod vervat in artikel 14, eerste lid, van het decreet van 7 mei 2004 van toepassing is, is het criterium “dezelfde schade” bepalend.

540 Als vaststaat dat de persoon met een handicap voor dezelfde schade schadeloosstelling heeft ontvangen, dient vervolgens te worden nagegaan of die schadeloosstelling minder bedraagt dan de tegemoetkoming van de eiser waarop aanspraak

kan worden gemaakt. Is dat het geval, dan dient de eiser het verschil in het voordeel van de persoon met een handicap bij te passen.

545

Aangezien, zoals aangetoond in het eerste onderdeel, de eiser maar tot betaling van een persoonlijk assistentiebudget mag overgaan voor werkelijk gemaakte en bewezen kosten, en het cumulatieverbod van artikel 14, eerste lid, van het decreet van 7 mei 2004 verhindert dat de eiser kosten draagt die op grond van een andere wettelijke basis werden vergoed, moet de persoon met een handicap die op die basis schadevergoeding voor dezelfde schade heeft ontvangen en die aanspraak maakt op de betaling van een persoonlijk assistentiebudget, eerst bewijzen dat hij voor een bedrag dat hoger is dan het bedrag van de ontvangen schadevergoeding, kosten voor hulp van derden heeft gehad of gemaakt.

555

Ook wanneer de schadeloosstelling die een persoon met een handicap op basis van het gemeen recht effectief ontvangen heeft als vergoeding van zijn kosten voor hulp van derden een kapitaal betreft, moet voor de toepassing van de “verschilregel” een bedrag aan kosten gemaakt voor hulp van derden worden bewezen dat hoger is dan die ontvangen schadeloosstelling.

560

Artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 maakt geen onderscheid naargelang de schadeloosstelling op grond van een andere regelgeving of op grond van gemeen recht in een kapitaal dan wel in een rente gebeurt. Bij de uitkering van een schadevergoeding voor hulp van derden in de vorm van een kapitaal, beschikt de persoon met een handicap onmiddellijk over de volledige schadeloosstelling voor de kosten gemaakt voor hulp van derden. In geval van de uitbetaling van een kapitaal is de schadeloosstelling dan ook gelijk aan dat volledige kapitaal, zodat moet worden aangetoond dat een bedrag gelijk aan dat kapitaal van de schadeloosstelling aan kosten voor hulp van derden werd besteed vooraleer een persoonlijk assistentiebudget kan worden toegekend.

570

2.2. Het arbeidshof beslist dat door de schadevergoeding die de verweerster naar gemeen recht ontving, om te zetten in jaarbedragen, een vergelijking kan worden gemaakt met het persoonlijk assistentiebudget en, afhankelijk van de vraag of de

575

jaarbedragen het persoonlijk assistentiebudget wel of niet overschrijden, de eiser al dan niet zal moeten bijpassen met toepassing van de “verschilregel” vervat in artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 (p. 7, vierde alinea, van het bestreden arrest). Het arbeidshof steunt die beslissing op de motieven dat (p. 7, tweede en zesde alinea, van het bestreden arrest):

- 580 - de naar gemeen recht aan de verweerster toegekende schadevergoeding slaat op de schade die zij lijdt vanaf de uitspraak door de rechtbank van eerste aanleg tot haar vermoedelijke overlijdensdatum,
- schade een temporele dimensie heeft, en haar omvang toeneemt naarmate ze
585 langer duurt,
- de schade in elk tijdvak wordt geleden en de globale schadevergoeding betrekking heeft op elk van de verschillende tijdvakken waarin de schade concreet zal worden geleden, wat ook blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg,
- 590 - de benadering die erin bestaat na te gaan wat thans nog rest van de schadevergoeding die in 1997 voor de komende 41,91 jaar werd toegekend, dat bedrag vervolgens in mindering te brengen van het persoonlijk assistentiebudget, dat dan enkel wordt toegekend in de mate dat het hoger is dan het nog resterende deel van de schadevergoeding, geen rekening houdt met het gegeven dat de
595 schade elk jaar geleden wordt en de vergoeding dus betrekking heeft op de gehele periode van de vermoedelijke levensduur,
- het “cumulverbod” en de “verschilregel” op heel die periode slaan en het dus niet zo is dat de schadevergoeding eerst integraal moet zijn opgebruikt en het persoonlijk assistentiebudget pas dan kan worden toegekend.

600

Door aldus te oordelen en het door de verweerster ontvangen kapitaal aan schadevergoeding om te zetten in een jaarbedrag voor de toepassing van artikel 14, eerste en tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004, miskent het arbeidshof die bepalingen. De beslissing dat de benadering volgens welke geen sprake kan zijn van
605 een “cumul” wat betreft het bedrag hoger dan de uitbetaalde 9.667,85 euro per jaar, correct is (p. 8, tweede alinea, van het bestreden arrest), is dan ook niet naar recht verantwoord (schending van de artikelen 4, § 1, 5, 6, 2°, 7, eerste alinea, 8,

3°, 14, eerste en tweede lid, 16, 2°, 18, eerste tot vijfde lid, en 19 van het decreet van 7 mei 2004 en 10, § 1, en 11, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000).

Conclusie

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van de verweerster niet wettig gegrond en beslist niet wettig dat haar vordering principieel moet worden ingewilligd vanaf 26 februari 2013 (schending van alle in de aanhef van het middel opgesomde wettelijke bepalingen).

TOELICHTING

620

Wat betreft het eerste onderdeel

De eiser kan enkel een persoonlijk assistentiebudget toekennen aan hen die een gemotiveerde aanvraag tot ondersteuning hebben ingediend, die door de deskundigencommissie is goedgekeurd en van wie de regionale prioriteitencommissie de zorgvraag heeft erkend als prioritair te bemiddelen zorgvraag (art. 2 en 4 van het besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de voorwaarden van toekenning van een persoonlijke-assistentiebudget aan personen met een handicap). Artikel 9 van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000 legt de minimale en maximale bedragen vast die de vergoedbare assistentie per persoon op jaarbasis mag bedragen.

De gemeenschapsmiddelen waarmee de eiser de persoonlijke assistentiebudgetten moet betalen, zijn beperkt. De betaling van persoonlijke assistentiebudgetten gebeurt dan ook enkel in de mate dat werkelijk kosten voor persoonlijke assistentie worden gemaakt en bewezen. Op grond van artikel 18 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap kent de eiser voorschotten toe die jaarlijks worden verrekend met de ten laste genomen kosten, die

640 door de budgethouder moeten worden bewezen. Dat door de budgethouder docu-
menten moeten worden voorgelegd ter staving van de kosten, volgt ook uit de ar-
tikelen 10 en 11 van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2000.
Anders dan het arbeidshof oordeelt, is er dus wel degelijk een wettelijke basis om
te eisen dat een bedrag aan gemaakte kosten voor hulp van derden wordt bewezen.

645

Wat het tweede onderdeel betreft

1. Artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004 bepaalt dat een persoon met een
650 handicap geen tegemoetkoming krijgt van het agentschap als hij krachtens andere
wetten, decreten (met uitzondering van het decreet houdende de organisatie van
de zorgverzekering), ordonnanties of andere reglementaire bepalingen, of krach-
tens gemeen recht, voor dezelfde schade en op grond van dezelfde handicap al een
schadeloosstelling heeft gekregen. De persoon met een handicap moet zijn aan-
655 spraak op die schadeloosstelling doen gelden. Alleen als die schadeloosstelling
minder bedraagt dan de tegemoetkoming van het agentschap, komt het agentschap
tussen en past het het verschil bij.

Noch in de memorie van toelichting, noch bij de verdere besprekingen van dat ar-
660 tikel in het Vlaams parlement is iets terug te vinden over de wijze waarop die be-
paling concreet moet worden toegepast (zie wetgevingsstukken Vlaams Parle-
ment, zitting 2003-04, nr. 2101). Het doel van de wetgever is daarentegen heel
duidelijk: voorkomen dat de eiser de kosten draagt die eigenlijk ten laste vallen
van andere wetgevingen, en dubbel gebruik en overlappings vermijden. Het is
665 dus zeker niet de bedoeling van de decreetgever geweest dat de eiser tussenkomst
verleent voor kosten die bv. al door de toekenning van een schadevergoeding voor
de schadepost “hulp van derden” zijn vergoed.

2. Om na te gaan of sprake is van dubbele vergoeding, is het begrip “dezelfde
670 schade” bepalend. De vergoeding naar gemeen recht voor schade voor de hulp van
derden betreft dezelfde schade als het persoonlijk assistentiebudget.

Om de “cumulregel” toe te passen is de eiser niet alleen gerechtigd de voorlegging te vragen van bewijsstukken van gemaakte kosten voor hulp van derden, minstens
675 voor een bedrag gelijk aan het bedrag dat al aan vergoeding voor dezelfde schade werd ontvangen maar, gelet op wat hierboven onder randnummer 1 werd uiteen-
gezet, daartoe ook verplicht. De eiser erkent weliswaar dat een op basis van het
gemeen recht ontvangen schadeloosstelling vrij kan en mag worden besteed door
de persoon met een handicap, maar dat belet niet dat de eiser maar mag tussenko-
680 men in zover het decreet en zijn uitvoeringsbesluit dat toelaten of opleggen. Vol-
gens die regels is het persoonlijk assistentiebudget een doelgebonden budget, dat
enkel voor werkelijk gemaakte en bewezen kosten kan worden toegekend, en
zonder dat er dubbele vergoeding mag zijn omwille van op andere wettelijke
gronden genoten schadeloosstelling voor dezelfde schade. In de mate dat de hulp
685 van derden al werd vergoed door de op basis van het gemeen recht toegekende
schadevergoeding voor dezelfde schade, kan en mag geen persoonlijk assistentie-
budget meer worden betaald.

Indien de eiser met toepassing van artikel 14, derde lid, van het decreet van 7 mei
690 2004 in afwachting van de daadwerkelijke schadeloosstelling van de persoon met
een handicap al een tegemoetkoming toekent en vervolgens, ten belope van het
bedrag van de aan een persoon met een handicap uitgekeerde tegemoetkoming, in
diens rechten en rechtsoverdrachten treedt tegen de derden die de schadeloosstel-
ling verschuldigd zijn, en op die wijze zijn uitgaven rechtstreeks op de aansprake-
695 lijke voor de schade recupereert, kan de persoon met een handicap zich niet be-
roepen op het feit dat hij die schadevergoeding voor iets anders heeft aangewend.
De uiteindelijke tenlasteneming door de eiser kan uiteraard niet anders zijn naar-
gelang hij tegemoetkomingen verleent met toepassing van artikel 14, eerste en
tweede lid (definitieve tenlasteneming), dan wel met toepassing van het derde en
700 vierde lid (voorlopige tenlasteneming in afwachting van daadwerkelijke schade-
loosstelling op een andere wettelijke basis, met indeplaatsstelling).

3. Indien aan de persoon met een handicap voor de schadepost “hulp van derden”
op basis van het gemeen recht een kapitaal wordt toegekend, dient dat volledige

705 kapitaal in rekening te worden gebracht voor de toepassing van artikel 14, eerste
en tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004. Niet alleen laat dat artikel niet toe
een omrekening naar een jaarbedrag te maken: er is niet bepaald dat de tegen-
waarde van een kapitaal in zijn periodieke uitkering in aanmerking wordt geno-
men. Bovendien zou in geval van omzetting van een kapitaal in een rente, jaarlijks
710 en levenslang een bedrag in mindering worden gebracht van het persoonlijk assis-
tentiebudget, ook al zou de schadeloosstelling voor hulp van derden al volledig
opgebruikt kunnen zijn. Dergelijke invulling van artikel 14 van het decreet zou de
eiser verhinderen zijn missie en taken ten volle uit te oefenen: ondersteuning ver-
lenen aan de personen met een handicap zolang zij die nodig hebben om hun au-
715 tonomie en kwaliteit van het leven te kunnen optimaliseren (art. 4, § 1, eerste lid,
van het decreet van 7 mei 2004).

OM DEZE REDENEN

720

Concludeert de eiser dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

725

Gent, 18 juni 2015

Voor de eiser,

730

Willy van Eeckhoutte,

advocaat bij het Hof van Cassatie.

735

740 Geen pro-fiscoverklaring van vrijstelling van rolrecht toegevoegd, met toepassing van artikel 269, laatste lid, van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten (zaak voor de arbeidsgerechten over een geschil waarvan de waarde niet hoger is dan 250.000 euro).

NIET VERBETERDE KOPIE